

เรื่อง Wadoiji
ภาพ Whitefox(008)

โรงเรือนพิศวง 4

Darkmoon staminA

Darkmoon Stamina โรงเรียนพิศวง เล่ม 4 (จบ)

แต่งโดย Wadojji

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-196-7

จัดจำหน่ายโดย มกราคม 2558

ราคา 169 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม สรชา ไซติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร กฤติมา สาลี

ออกแบบปก สำนักพิมพ์ แสบปี บานานา

ผู้จัดทำ

บริษัท แสบปี บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

หจก. สำนักพิมพ์ฟิลิกส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดก็มาถึงบทสรุปของ *Darkmoon Stamina 4* ใครและทุกๆ คนใน
คูโรสก็ก็ได้เลือกเส้นทางของตัวเองแล้ว และนี่ก็เป็นเรื่องราวสุดท้ายของพวกเขาที่
จะต้องเดินไปตามเส้นทางที่พวกเขาได้เลือกไว้ โดยที่ไม่สามารถจะหันหลังกลับ
มาได้อีกเลย

แล้วคุณล่ะได้เลือกเส้นทางให้กับตัวเองแล้วหรือยัง ไม่แนะ...เส้นทางที่
คุณเลือกอาจจะเป็นเส้นทางเดียวกับพวกเขาก็ได้...

กองบรรณาธิการ

มกราคม 2558

คุยกับผู้เขียน

ในตอนนี้นิยายเรื่องแรกจบลงนั้น...

อย่างที่ผู้เขียนพูดอยู่เสมอว่า ผู้เขียนเป็นเพียงผู้ที่นำเรื่องราวของพวกเขา มาบอกเล่าต่อเท่านั้น ไม่ใช่ผู้กำหนดชีวิตหรือชี้แนวทางให้พวกเขาเดินไป มีบางครั้งที่เขียนในส่วนที่ตื่นเต้นขึ้นมาแล้วก็รู้สึกตื่นเต้นตาม รวากับไม่ได้คิดเรื่องราวนี้ขึ้นมาด้วยตัวเอง เขียนในส่วนที่เศร้าแล้วก็ร้องไห้ไปเขียนไปรากับถูกอะไรเข้าสิ่งเรื่องเช่นนั้นก็เคยประสบมาหมดแล้ว

ไม่ว่าตอนจบจะเป็นอย่างไรและผู้อ่านจะรู้สึกอย่างไรกับมัน แต่ในฐานะผู้เขียนนิยายเรื่องนี้ก็รู้สึกรากับได้พายเรือพาตัวละครไปถึงฝั่งแล้ว หลังจากนั้นแล้วพวกเขาจะดำเนินชีวิตต่อไปอย่างไรนั้น ก็มีแต่พวกเขาเท่านั้นที่จะสามารถกำหนดได้

ขอบคุณสำหรับช่วงเวลามหัศจรรย์ที่ผ่านมา

Wadoiji

ตอนที่ 1

ทางเลือกที่คาดไม่ถึง

เวลาล่วงเลยเข้าสู่ช่วงสี่โมงเย็นแล้ว ดวงอาทิตย์กำลังสาดแสงสีส้มกระจายไปทั่ว ชายผมสีทองขับรถพาคุณพ่อซากากิกลับมาที่บ้านของเขาอีกครั้ง คุณพ่อที่นั่งอยู่ข้างเขาท่าทางจะเพลียมากจึงเอียงหัวหลับหงกไปมาเล็กน้อยคล้ายกำลังจะหลับ วันนี้คุณพ่อซื้อเสื้อผ้ามามากหลายชุด ซึ่งสำหรับขางนั้นไม่เป็นปัญหาอยู่แล้ว เพราะเขาเองก็เชื่อว่าฐานะยากจน ทำงานสักปีก็ซื้อบ้านหลังเล็กๆ ได้หลังหนึ่งแล้ว ยิ่งตัวคนเดียวด้วยยิ่งไม่ค่อยได้ใช้จ่ายอะไร เงินเลยเหลืออยู่ในธนาคารอีกเพียบ จนเขาเองยังคิดไม่ตกว่า ถ้าเขาตายไปแล้ว เงินจำนวนนี้จะเอาไปให้ใคร

ขางเหลือบมองใบหน้าของคนข้างๆ ที่ทำท่าจะหลับอยู่เนืองๆ แล้วอมยิ้มเล็กน้อยเมื่อได้เห็นสีหน้าอ่อนคลายนั่น คุณพ่อซากากิยังกินเยอะเหมือนเดิม พอกินเสร็จขึ้นรถปั๊กก็ทำท่าจะหลับเสียแล้ว สำหรับเขาแล้วใบหน้าที่กำลังจะหลับนั้นดูน่ารักราวกับเด็กๆ ที่ใส่เสื้อ

ชายผมสีทองหันกลับมาที่ทางโค้งเบื้องหน้าอีกครั้ง บนกระจกด้านหน้าฝั่งคนขับมีอะไรบางอย่างติดอยู่ เป็นร่างที่ละและบิดเบี้ยวของชายคนหนึ่ง ดูเหมือนจะเป็นวิญญาณของคนที่ไม่ประสพอุบัติเหตุอยู่แถวๆ นี้ แขนขวาและข้อมือแบนคล้ายถูกรถทับ ดวงตาถนจนเหมือนจะหลุดออกมานอกเบ้า มือทั้งสองข้างเกาะติดอยู่

บนกระจกรถเหินยานั้นราวกับจิ้งจก เลื้อยสีแดงเข้มไหลไปตามผิวเรียบของกระจก
รถและถูกแรงลมพัดกระจายไปเรื่อยๆ

นั่นไม่ได้ทำให้เขาตกใจ แต่ทำให้เขามองทางไม่ค่อยเห็นมากกว่า ชายผม
สีทองชะลอความเร็วของรถลงเพื่อความปลอดภัย แล้วหยิบยันต์ออกมาหนึ่งแผ่น

“เปียว-โท-ริน-เรนชิ สุรเสียงทั้งสี่ ข้าขอทำลาย” ขางพูดเบาๆ เพราะกลัว
คนที่นอนอยู่ข้างๆ จะตื่น เขาส่งแผ่นยันต์ลอยขึ้นไปในอากาศเบื้องหน้า มันค่อยๆ
ทะลุผ่านกระจกหน้าออกไปอย่างเงียบเชียบ เมื่อมันผ่านออกไปนอกตัวรถ ยันต์
แผ่นนั้นก็พุ่งเข้าเจาะกลางหัวของวิญญาณชายคนนั้นทันที

ในเสี้ยววินาทีนั้นเองร่างของชายคนดังกล่าวก็ระเบิดออกเป็นชิ้นๆ แล้ว
กระจายไปตามแรงลม ขางถอนหายใจเฮือกแล้วกดปุ่มให้ที่ปัดน้ำฝนทำงาน เพื่อ
ชะล้างรอยเลือดบนกระจกออกไป คงเป็นเพราะเขาให้เครื่องรางกับคุณพ่อชากากิ
ไปแล้ว ตัวเขาเลยโดนพวกผีปิศาจจ้องทำร้าย คุณพ่อเองถ้าไม่ได้พกเครื่องรางนั้น
ไว้ก็เป็นอันตรายเหมือนกัน เว้นแต่จะอยู่ในบ้าน เพราะเขากางเขตอาคมคุ้มครอง
เอาไว้แล้ว

ขางขับรถต่อไปได้ไม่นานก็เริ่มมองเห็นสวนหน้าบ้านของตัวเองอยู่ข้างหน้า
เขาถอนหายใจเฮือก วันนี้แม้จะไม่ได้เที่ยวอย่างหวือหวานัก แต่เขาก็สนุกมากและ
ยินดีที่กลับมาถึงบ้านโดยปลอดภัย

ปัง!!!

ยางล้อรถถูกกระสุนของปืนบางชนิดยิงจนระเบิดออกเสียงดังสนั่น ขาง
สะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจแล้วพยายามควบคุมรถให้ได้มากที่สุด รถยนต์เสียการ
ควบคุมจึงหมุนคว้าง เขาเหยียบเบรกจนมิด เสียงล้อเสียดสีกับพื้นถนนดังเอี๊ยด
คุณพ่อที่นอนหลับอยู่ข้างๆ เองก็สะดุ้งตื่นขึ้นมาด้วยความตกใจเช่นกัน

“อะไร!! เกิดอะไรขึ้น!?” คุณพ่อจะล้าละล้าถามขึ้นมาหลังจากรถหยุดหมุน
แล้ว ทั้งเขาและขางที่เป็นคนขับต่างรีบปลดเข็มขัดนิรภัยออกทันที

“ลงมา!!!” เสียงตะคอกดังขึ้นหลังจากที่ขางเปิดประตูออกมาเพื่อจะดูรถ
ขางชะงักกันไปเมื่อได้ยินเสียงที่คุ้นหู ในเวลาเดียวกันก็มีปืนยาวจ่ออยู่ที่

ศิระของเขา ดูเหมือนคนที่กำลังข่มขู่เขานั้นจะจริงจังเสียเหลือเกิน

“อย่าขยับนะ แล้วก็ห้ามพูดอะไรทั้งนั้น!!” โจ๊ะถือปืนยาวจ่อหัวข้างใน
ระยะประชิด พลางวาดเสียงดังลั่น เขาเหลือบตามองไปทางคามิมูระที่อยู่อีก
ด้านหนึ่งของตัวรถ เพื่อเป็นการให้สัญญาณ

“โจ๊ะ!! จะทำอะไรนะ!! หยุดนะ!!” คุณพ่อรีบตะโกนห้าม ด้วยกลัวว่า
โจ๊ะจะยิงข้างจริง ๆ คามิมูระไม่รอช้า เขารีบดึงคุณพ่อออกมาจากตัวรถทันที คุณ
พ่อพยายามขัดขึ้นแต่ก็สู้แรงชายร่างสูงใหญ่ไม่ได้ เขาจึงถูกคามิมูระลากไปที่รถที่
จอดแอบไว้ในสวนหน้าบ้านของนางเอง

“เร็นชิ-เบียว-โค-ไซ-เซ็น สูรเสียงทั้งห้า ข้าขออภัย” นางพึมพำเบาๆ
โจ๊ะชักปืนจะยิงทันทีที่ได้ยิน แต่บาเรียของนางเร็วกว่า มันปรากฏขึ้นที่ด้านหลัง
ของนางแล้วกันลูกกระสุนนั้นไว้ ชายผมสีทองใช้มือข้างหนึ่งผลักปืนของอีกฝ่ายให้
เบนไปทางอื่น แล้วใช้มืออีกข้างหนึ่งคว้าคอโจ๊ะเอาไว้ เขาถูกออกมาจากรถด้วยความ
รวดเร็วทันทีที่ได้เปรียบ หัวจะพลิกสถานการณ์เดี๋ยวนั้น

ปัง!!!

เสียงปืนนัดหนึ่งทำให้นางล้มลงไป กระสุนถูกยิงเข้าที่บริเวณสีข้างข้างขวา
เพราะเขากำลังยกแขนจับปืนอยู่ นางสะดุ้งด้วยความเจ็บปวด เขารีบหันไปมอง
ทางทิศที่กระสุนถูกยิงมา

คุโรยีนอยู่ทางขวาของนาง นางออกไปพอสสมควร ในมือมีปืนออโต้ที่โจ๊ะ
ให้ยืมใช้ เขาทำหน้าที่เฝ้าต่างกับโจ๊ะที่ดูโกรธเกรี้ยว โจ๊ะอาศัยจังหวะที่นาง
อ่อนแรงลงชั่วขณะเหวี่ยงนางลงไปในนอนกองอยู่ที่พื้นแล้วบรรจุกระสุนใหม่ ก่อนจะ
จ่อปืนกระบอกเดิมไปที่หัวของนางเช่นเดิม

นางนอนนิ่งอยู่บนพื้นเพราะความตกใจ ปืนสองกระบอกพร้อมจะดันไกใส่
เขาทุกเมื่อถ้าเขาอ้าปากพูด

...ฉลาดมาก...เขามองโจ๊ะพลางกอดพันกระอด...หมอนี่รู้ว่าจุดอ่อนของ
เขาอยู่ตรงที่ว่า ถ้าเขารายคาถาไม่ได้เขาก็ต่อสู้ไม่ได้ เป็นเหมือนคนธรรมดา
เท่านั้น...ถึงได้วางแผนห้ามไม่ให้เขาเอ่ยปากพูดตั้งแต่แรก...

โจดะถิ่งตามองข้างอย่างใจเย็น ที่คอของเขาเป็นรอยแดงเล็กน้อย แสงของข้างเองก็ไม่ใช่น้อยๆ เลย ชายหนุ่มที่มีอาวุธในมือยิ่งเดือดดาลในใจมากขึ้น ระหว่างทางที่นั่นรอมหาที่นี้อาจารย์คามิมูระยอมเล่าให้เขาฟังในที่สุดว่า คุณพ่อเคยติดต่อมาแล้ว แกมโธ. มาบอกว่าต้องการจะอยู่กับข้าง...

นั่นทำให้โจดะยังไม่โหดเข้าไปใหญ่ เขาเริ่มเล็งปืนไปที่หัวของข้างโดยหวังให้นัดเดียวฝังเข้าไปในกะโหลกมันเลย ข้างเองก็ยังไม่กล้าขยับตัว ถ้าเขาโจมตีโจดะ ใครเองก็คงจะยิงเขาเช่นกัน

ข้างอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบากเสียแล้ว...

“หยุดนะคามิมูระ!! ปล่อยให้พวกเด็กๆ ทำเรื่องเลวร้ายแบบนั้นไม่ได้นะ!!” คุณพ่อไววาย เขาถูกคามิมูระลากมาที่รถตู้ที่จอดอยู่อย่างทุลักทุเล แขนถูกดึงจนเจ็บไปหมด

“โจดะเขาไม่ยิงคนหรือครับ ที่ทำไปก็แค่ขู่เท่านั้นเอง” คามิมูระพูดพลอบ แต่ก็กลัวว่าสองคนนั้นจะทำอะไรรุนแรงพลันเล่นอยู่เหมือนกัน ทั้งคู่ที่เกือบตายด้วยน้ำมือของข้างมาครั้งหนึ่งแล้ว และโจดะที่กำลังโมโหขนาดหนัก คิดๆ ไปแล้วเขาเองก็ไม่น่าหุุดปากเรื่องที่คุณพ่อโธ. มาก่อนหน้านี้ให้โจดะฟังเลย คามิมูระรู้สึกสับสนก่อนจะผลักคุณพ่อขึ้นรถ แล้วขึ้นไปนั่งคุมเชิงด้วย

แม้คามิมูระจะพูดเช่นนั้นแต่คุณพ่อก็ยังกังวลใจ เขามองเห็นสายตาเอาจริงของโจดะ นั้นมันไม่ธรรมดาเลย คุณพ่อลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แล้วคว้าที่เชียบูหรืออันหฺรที่ทำด้วยแก้วหนาๆ ของโจดะที่อยู่บนรถมาไว้ในมือ

“เฮ...” คุณพ่อเรียกคามิมูระที่กำลังจะเลื่อนปิดประตูรถตู้

“ครับ?”

“พ่อขอโทษ!” คุณพ่อชากากิพูดเสียงดัง แล้วประเคนที่เชียบูหรือลงบนหัวของคามิมูระเต็มแรงจนเลือดอาบ คามิมูระมึนงงไปครู่หนึ่งหลังจากถูกทุบหัวด้วยของแข็งจนล้มลงไปในอนตะเคงอยู่บนเบาะ คุณพ่อรีบฉวยโอกาสนี้วิ่งออกมาจากรถ แล้ววิ่งข้ามสวนในบ้านของข้างกลับไปยังจุดเดิมที่พวกคุโรอยู่ทันที

ปัง!!!

เสียงป็นดังขึ้นหนึ่งนัด เป็นนัดที่คุโรอิงซาง เพราะซางกำลังบีบคอโจะอยู่ คุณพ่อสะดุ้งเฮือกด้วยความตกใจ

...**อิงไปแล้ว...อิงไปแล้วแน่!** เขาคิดด้วยความตกใจแล้วรีบสาวเท้าให้เร็วขึ้น คุณพ่อวิ่งข้ามรั้วเตี้ยๆ ของสวนออกมาดูสถานการณ์ เมื่อเขาเห็นว่าโจะกำลังจะเหี่ยวไถ่ใส่ซางที่นอนกองอยู่ที่พื้นก็ตกใจจนแทบจะหยุดหายใจ สีนํ้าของโจะดูเหมือนจะเอาจริง ส่วนซางเองก็กำลังรู้สึกหวาดหวั่น คุณพ่อจึงต้องรีบตะโกนห้ามเอาไว้ทันที

“หยุดนะโจะ!!! ถ้าเธอยิงเขา...พ่อ...” คุณพ่อร้องห้ามเสียงสั่น **“พ่อจะไม่ให้อภัยเธอแน่!!!”**

เสียงตะโกนของคุณพ่อทำให้ทั้งคุโรและซางตกใจจนต้องเงยหน้าขึ้นมามอง ส่วนโจะนั้นยังเฉิบขมิ้ม เขายืนจ่อปืนไปที่หัวของซางอย่างไม่หวั่นไหว

...**ท่านอาภิระ...**ซางส่งเสียงเรียกในใจ แต่ก็ยังไม่กล้าพูดออกไปเพราะรู้ว่าโจะยังจ้องจะยิงเขาอยู่

“อย่านะโจะ ขอร้องล่ะ อย่าฆ่าคน อย่ายิงเขาเลย...” คุณพ่อพูดนํ้าเสียงสั่นเครือ นํ้าตาของความหวาดกลัวที่จะสูญเสียหลังไหลออกมาจากเบ้าตาของเขาอีกครั้ง คามิมูระรีบวิ่งตามหลังคุณพ่อมาหลังจากได้สติ ตอนแรกเขาคิดว่าจะลากคุณพ่อกลับไปทีไร แต่พอเห็นภาพในขณะนี้แล้ว ซางกำลังจะย่นตัวลุกขึ้นมา ยืน โดยมีคุโรและโจะจ่อปืนใส่อยู่ ถ้าเขาลากคุณพ่อกลับไปตอนนี้ ซางคงถูกนักเรียนทั้งสองคนยิงตายแน่ๆ

“โจะ...โจะ...” คุณพ่อวิ่งวนเสียงสั่น จนทำให้โจะต้องเริ่มกั๊กพันพุดด้วยความรู้สึกโมโห

“ทำไมล่ะ เพราะอะไรคุณถึงไม่อยากให้มันตาย!” โจะถามเสียงกร้าว โดยที่ไม่หันไปมองหน้าคู่สนทนาเลย คุณพ่ออึ้งไปเล็กน้อย เขารู้ว่าโจะคิดอะไรอยู่ บางทีคามิมูระคงจะบอกเรื่องที่เขาโทร. ไปบอกว่าจะอยู่กับซางชั่วคราว แต่ดูเหมือนโจะจะเข้าใจผิดและกำลังโกรธมากกว่าที่คิด

“...ไม่ใช่อย่างนั้นนะโจดะ เธอไม่เข้าใจ” คุณพ่อพยายามจะอธิบาย แต่โจดะชิงตะคอกขึ้นมาเสียก่อน

“ผมนี่แหละเข้าใจคุณดีที่สุด รู้จักคุณดีกว่าใคร! เข้าใจแล้วว่าทำไมคุณถึงไม่อยากให้มันตาย เข้าใจแล้วว่าคุณบอกอาจารย์คามิมุระว่าจะมาอยู่กับมันเพื่ออะไร แล้วก็รู้แล้วว่าตลอดมา...ทำไมคุณถึงเอาใจใส่มันนัก!” ชายหนุ่มवादด้วยความโมโห แล้วกัดฟันกรอด เขาเผลอหันไปจ้องคุณพ่อซากากิ แทนที่จะจับจ้องที่เป้าหมายดั้งเดิม

“อยากให้ผมบอกมั้ยละ ว่าเพราะอะไร?” เขาพูดเสียงต่ำราวกับคับแค้นใจ แต่ป็นก็ยังคงจ่อไปยังข้างอยู่ดี

“คุณรักมัน...ใช่มั้ยละ? ไม่งั้นคงไม่ทอดทิ้งคูโรสึกิที่คุณรักนักรันทามาหรอก ใจจริงแล้วคุณหลงรักไอ้หมอนี่ แต่เพราะเป็นบาทหลวง คุณเลยต้องสงวนท่าทีเอาไว้ พอคุณถูกมันพามาอยู่ด้วย ก็เลยทำเป็นเลยตามเลย”

คุณพ่อฟังสิ่งที่โจดะพูดแล้วถึงกับอึ้งไป บาทหลวงผู้ถูกกล่าวหาทำมือแน่น คล้ายจะเก็บอะไรบางอย่างเอาไว้ในใจ โจดะยังไม่ยอมหยุดเขายังคงพูดต่อไปด้วยอารมณ์โกรธ

“คุณนะทำเป็นปากดี ทำเป็นอ้างว่าเป็นบาทหลวง จะตายเพื่อศาสนา อย่างนั้นอย่างนี้ สุดท้ายคุณก็แค่เอาชุดบาทหลวงบังหน้า...ใส่ไว้เพื่อให้ตัวเองดูใสซื่อบริสุทธิ์ ทำเป็นต่อต้านเรื่องความรักที่ไม่เหมาะสมในโรงเรียน อ้างกับผมว่ายังเด็กเกินไป ว่าเป็นเพศเดียวกัน แต่สุดท้ายคุณเองก็แอบชอบเพศเดียวกันเหมือนกันแหละน่า!”

คุณพ่อก้าวเท้าเข้าหาโจดะอย่างรวดเร็วแล้วตบหน้าเด็กหนุ่มตรงหน้าอย่างแรง ก่อนจะกระชากปีนยวานั้นให้หลุดจากมือของโจดะ แววดาของคุณพ่อดูปวดร้าวกับคำพูดที่ได้รับฟังจนเกินกว่าจะทนเจ็บต่อไปได้

“มีแต่เธอเท่านั้นแหละโจดะ ที่คิดอะไรต่ำๆ แบบนั้น...” คุณพ่อต่อว่าโจดะอย่างไม่พอใจ น้ำเสียงของเขาฟังดูราวกับกำลังสะกดกลั่นความโกรธเอาไว้ จนเกินจะทนแล้ว ทั้งที่โจดะไม่รู้อะไรเลยแท้ๆ ทั้งเรื่องที่ข้างต้องเจ็บปวด ต้องอยู่

คนเดียวมาตลอด แล้วเขากับซางก็เป็นเพียงเพื่อนสนิทกันเท่านั้น แม้จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เคยเปลี่ยนไป...

ที่ห้ามไม่ให้ใจติดกับคุโรทำร้ายซาง แล้วมันไม่ถูกต้องตรงไหนที่เขาเข้ามาห้าม? ใครจะยอมปล่อยให้นักเรียนของตัวเองกลายเป็นฆาตกรไปซึ่งๆ หน้า แถมคนที่จะถูกฆ่ายังเป็นเพื่อนของตัวเองอีก

มีใครที่โหดแบบนี้แล้วจะนั่งเฉยอยู่ได้บ้าง

ใจจะชะงักไปเล็กน้อยเมื่อมองเห็นแววตาของคุณพ่อ ที่จ้องมองมายังเขาด้วยความโกรธเคือง ชายหนุ่มเริ่มรู้สึกตัวว่าพูดแรงไปจริงๆ แต่จะ让他คิดอะไรได้อีก ในเมื่อการกระทำของคุณพ่อมันเหมือนจะสื่อไปในทำนองที่เขาพูดจริงๆ นี่นา

“...พอเถอะครับ ท่านอาทิจะ แล้วก็ทุกคนด้วย...” ซางเริ่มเอ่ยปากพูดขึ้นมาอีกครั้ง แม้ว่าคุโรจะเอาปืนจ่อเขาอยู่อย่างไม่ไว้วางใจก็ตาม ชายผมสีทองค่อยๆ ลุกขึ้นยืนโดยกุมแผลบริเวณซี่ข้างที่ถูกยิงเอาไว้ แล้วค่อยๆ รักษาแผลให้ตัวเองด้วยพลังที่มีอยู่

“เลิกพูดจาถูกท่านอาทิจะหะ” ซางพูดเสียงเข้มอย่างไม่พอใจพลางจ้องใจจะที่นั่งอึ้งอยู่ ทั้งคุณพ่อซางากิ คามิมูระ และคุโรต่างก็รอฟังอยู่ว่าซางจะพูดอะไรต่อไป ชายผมสีทองที่กลายเป็นจุดสนใจตอนหายใจเฮือกหลังจากที่ยืนขึ้นมาได้สักระยะ เขาเอาลูกปืนที่หลุดออกมาจากแผลหลังการใช้พลังรักษาทิ้งลงไปที่พื้น แล้วยิ้มให้กับทุกคนเล็กน้อย

“ไปเถอะครับ...พาท่านอาทิจะกลับคุโรสึกิเถอะ”

คามิมูระอ้าปากค้างด้วยความงุนงง คนอื่นๆ เองก็ตกใจไม่แพ้กัน ซางที่ตั้งต้นจนพาตัวคุณพ่อมาได้ กลับผ่อนปรนยอมให้พวกเขาพาคุณพ่อกลับไป? ทุกคนจ้องมองไปยังชายผมสีทองในชุดดำเบื้องหน้าพวกเขาด้วยความประหลาดใจจนพูดอะไรไม่ออก

คุณพ่อรีบเดินเข้าไปหาซางด้วยความแปลกใจ เขายืนมองหน้าซางเงียบๆ เหมือนอยากจะถามถึงเหตุผลนั้น แต่ซางกลับไม่ยอมพูดบอกเหตุผลอะไรเลย...

เขากลับเข้าไปในตั่วรดแล้วหยิบถุงเสื้อผ้าหลายชุดที่ซื้อมาส่งให้กับคุณพ่อ ตัวคุณพ่อเองก็รับไปแต่โดยดี แต่ใบหน้ากลับเจอความสงสัยไว้มากมายจนไม่รู้ว่าจะเริ่มพูดอย่างไร

“...ผมไม่เป็นไรแล้วครับ” ขางอธิบาย “ไม่เป็นไรแล้ว วันนี้สนุกมาก...ไม่สิ ทุกๆ วันที่คุณมาอยู่กับผมที่นี่ ผมมีความสุขมากจริงๆ ชอบคุณนะครับ” เขาโค้งให้คุณพ่อหนึ่งครั้ง จนคุณพ่อต้องโค้งตอบกลับให้เขาอย่างงงๆ ขางยิ้มบางๆ แต่ดวงตาสีม่วงแดงคู่นั้นกลับดูเศร้าเสียเหลือเกิน

“แต่ท่านอาภิระต่างหากที่ไม่มีความสุข คุณไม่ยิ้มเลย นับวันรอยยิ้มของคุณก็ยิ่งหายไปจากใบหน้ามากขึ้นเรื่อยๆ แค่นั้นผมก็รู้แล้วว่าตัวเอง...” ขางพูดด้วยน้ำเสียงที่เศร้ามากเหลือเกิน จนคุณพ่อเกือบจะร้องไห้

ขางนั่งเงียบ แม้ใบหน้าจะมีรอยยิ้ม แต่รอยยิ้มอันแสนเศร้านั้นกลับไม่ได้ช่วยจรรโลงความรู้สึกของผู้ที่ได้พบเห็นเลย ในทางกลับกัน...มันยิ่งทำให้เห็นความเจ็บปวดในดวงตาสีม่วงแดงคู่นั้นมากยิ่งขึ้น

“กำลังปีบบังคับให้คุณที่เหมือนกับต้นไม้เขียวขจี มาอยู่ในกล่องแคบๆ โดยไร้ความสุข...สุดท้ายมันก็จะเฉาตายไป” ชายผมสีทองพูดต่อ ในขณะที่ทุกคนนั่งเงียบฟังข้อสรุปของเขา

“ขอโทษนะครับ ที่ผมทำร้ายคุณ...กลับไปยังที่ของคุณเถอะ”

...นั่นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อประมาณครึ่งชั่วโมงที่แล้ว...

สุดท้าย...คุณพ่อก็นั่งรถกลับไปกับพวกคามิมูระ กลับไปยังคุโรสึกิ

ขางมองเห็นวาระหว่างที่รถแล่นไป คุณพ่อนั้นมามองเขาน้ำตาคลอเบ้าราวกับว่าจะเป็นห่วง เขาเองคงเก็บอารมณ์เศร้าไว้ได้ไม่ดีพอ จนทำให้คุณพ่อยังรู้สึกถึงมันได้

...แต่ไม่เป็นไรแล้ว พ่อแล้ว...ขางคิด เขาอยู่ในห้องนั่งเล่น นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่งที่วางอยู่ข้างโต๊ะอีกตัวหนึ่ง ชายร่างสูงที่อยู่อย่างโดดเดี่ยวในบ้านหลังเล็กๆ หยิบยันต์แผ่นหนึ่งขึ้นมา แล้วทำให้มันคมราวกับใบมีดโกน ก่อนจะบรรจุกรีดมัน

ลงไปบนข้อมือของตัวเอง

เขาแค่อยากจะมีใครสักคนอยู่เคียงข้าง ขางมองดูเลือดของตัวเองหลังไหลลงไปบนโต๊ะรับแขก รู้สึกเจ็บเหลือเกิน ทั้งที่แขน...และในความรู้สึก

เจ็บ...เขากลัวความตาย แม้จะอยู่กับภูตผีปีศาจมานาน แต่ก็ไม่ว่าโลกหลังความตายมีอะไรรอเขาอยู่ เลือดไหลรินออกจากแขนของเขาเป็นจำนวนมาก จนนองเต็มโต๊ะไปหมด

เขามีความสุขมาก...ที่ได้อยู่กับคนที่เขารัก แต่จะมีประโยชน์อะไร ถ้าคนคนนั้นไม่ได้มีความสุขไปกับเขาด้วย ฟังจากคำพูดของโจคะเขาก็รู้แล้ว...ว่าเขาทำให้คุณพ่อชากากิแปดเปื้อนขนาดไหน ขนาดโจคะที่สนิทกับพวกอาจารย์และตัวคุณพ่อเองยังพูดจาแบบนั้นออกมา หากพวกนักเรียนคนอื่นรู้เรื่องที่คุณพ่อถูกเขาลักพาตัวมา แถมสาเหตุยังมาจากความรักอีก เด็กเหล่านั้นจะคิดยังไงกับคุณพ่อกันนะ

อยากจะจบชีวิตอันโสโครกของตัวเองเสียที่...ชีวิตโสโครกที่ทำให้คนอื่นแปดเปื้อนไปด้วย

เขาเกลียดตัวเองเหลือเกินที่เอาแต่ใจ แต่เมื่อมองไปรอบๆ บ้าน เห็นที่ที่พวกเขาเคยนั่งคุยกัน กินข้าวด้วยกัน แค่นี้ก็พอแล้ว มีความสุขมากเกินไปเสียด้วยซ้ำ...ขางคิดแล้วยิ้มออกมาอีกครั้ง ในขณะที่เลือดไหลรินออกมาไม่หยุด เพราะถูกปาดลงไปลึกมากเสียจนขยับมือไม่ได้

พอแล้ว...เหนื่อยเหลือเกิน

กิ่งก้อง---

ทันใดนั้นเสียงกริ่งหน้าบ้านก็ดังขึ้น ขางสะดุ้งเล็กน้อยด้วยความตกใจเขารีบลงไปดูทันที เพราะคิดไม่ถึงว่าจะมีใครมาหาบ้านนี้ ทั้งๆ ที่แปลที่แขนยังมีเลือดไหลรินต่อไปเรื่อยๆ แต่ขางก็ยังลุกขึ้นเดินไปเปิดประตูทั้งสภาพแบบนั้น

เขาเปิดประตูไม่ออกต้อนรับผู้มาเยือน และเมื่อได้เห็นหน้าคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าประตูเขาก็ต้องตกใจ...

"ท่านอาทิจระ!" ขางย่ำชื่อของบุคคลที่เห็นตรงหน้าอย่างไม่อยากจะเชื่อ

คุณพ่อหนึ่งไปเล็กน้อยจนชาวทำอะไรไม่ถูก เพราะไม่คิดว่าจะได้เจอกันอีก ทำไมย้อนกลับมา ลืมของรี ไม่สิ ตอนที่มาจากคุโรสึกิก็ไม่มีอะไรติดตัวมานี่นา มีรูปไม้กางเขนนั่นก็คืนไปแล้ว หรือว่าจะเป็นชุดนอนที่ใส่วันนั้น แต่ก็ไม่เห็นว่าจะต้องกลับมาเอาเลยนี่นา

คุณพ่อทำท่าจะพูดอะไรบางอย่างกับชาว แต่เมื่อเหลือบไปเห็นแผลลึกที่ข้อมือของชาวเข้า ก็ยื่นมือที่สั้นโหวนนมาสัมผัสที่แขนข้างนั้นของชาวด้วยความตกใจ

“คุณ...คุณชาว ทำไม?” คุณพ่อส่ายหัว น้ำตาลคลอเบ้า วันนี้เขาร้องให้ตั้งกี่รอบแล้วก็ไม่รู้ แผลที่เขาเห็นนั้นดูลึกมาก แถมเลือดก็ไหลไม่ยอมหยุดด้วย

“อา...ทำแผลก่อนเถอะครับ ขอร้องละ ทำแผล ทำแผลก่อนนะครับ” เขาพูดเสียงสั่น ทำไมชาวต้องทำแบบนี้ด้วย แถมแผลยังลึกจนเกือบจะถึงกระดูกอยู่แล้ว คุณพอมองแผลด้วยท่าที่สงสารหรือยังก็ไม่ทราบ เล่นเอาชาวรู้สึกผิดเลยต้องใช้พลังรักษาของตัวเองกับแผลนั้นก่อนที่คนตรงหน้าเขาจะร้องให้ไปมากกว่านี้

แผลนั้นค่อยๆ สมานเข้าหากันอย่างช้าๆ ชาวก็ม่น้ำมองแผลหนึ่ง เมื่อเหลือบไปทางประตูรั้วที่ไม่สูงนักก็เห็นว่าพวกโจระและคุโรกำลังยืนมองสถานการณ์อยู่ข้างรถที่จอดอยู่ แสดงว่าคงจะรอให้คุณพ่อซากากิกลับไปด้วยกันแน่ๆ

“...ลืมอะไรไว้หรือครับ ท่านอากิระ” ชาวรีบชิงถามก่อน ยิ่งเห็นหน้าของคุณพ่อกว่าไหว เขาก็ยิ่งตัดใจทิ้งชีวิตของตัวเองได้ยากมากขึ้นเท่านั้น เขาจึงก้มหน้าอยู่ตลอดเวลาแกล้งทำเป็นมองแผลตรงข้อมือ ทั้งๆ ที่มันสมานกันดีแล้ว

คุณพ่อซากากิเองก็ก้มหน้ามองแผลนั้นด้วยเช่นกัน ไม่นานเขาก็ค่อยๆ คลี่ยิ้มบางๆ ก่อนจะเงยหน้าเข้ดขึ้นอีกครั้งด้วยสายตาที่มุ่มมัน

“...ผมลืมคุณไว้ที่นี่นะสิครับ”

คำตอบของคุณพ่อทำให้ชาวตกใจยิ่งกว่าเดิม เขาจึงเงยหน้าขึ้นมาสบตากับบาทหลวงตรงหน้าด้วยความสงสัยว่าสิ่งที่พูดออกมานั้น แท้จริงแล้วหมายถึงอะไรกันแน่

“...หมายความว่ายังงั้นครับ?” ขางถามย้ำอย่างงงๆ คุณพ่อยิ้มอีกครั้ง เป็นรอยยิ้มแบบที่ขางไม่ได้เห็นมาหลายวันแล้ว

“ไปอยู่กับผมที่คุโรสึกิเถอะครับคุณขาง” คุณพ่อตอบอย่างมั่นใจ “ตอนที่นั่งรถไปเมื่อกี้ผมลองคิดหาทางออกดูแล้ว ผมทั้งคุณไม่ได้ แล้วก็ทั้งคุโรสึกิไม่ได้ด้วยเช่นกัน ถ้าคุณไปอยู่กับผม ผมก็ได้อยู่ที่คุโรสึกิ”

ขางนั่งนิ่งไปชั่วครู่ ก่อนที่จะกลืนหายใจแปลกๆ คล้ายรอฟังประโยคต่อจากนั้น ในขณะที่เดียวกันคุณพ่อก็ยื่นมือมาลูบที่แก้มของขาเบาๆ

“แล้วคุณก็ไม่ต้องเหงาอยู่คนเดียวด้วย”

ขางครุ่นคิดเล็กน้อย ทำไมท่านอาภะถึงได้พูดแบบนั้น มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย พวกอาจารย์จะยอมรับเขาได้หรือ? ทั้งที่เขาเป็นคนทำให้อาจารย์ทั้งสี่คนต้องถูกคำสาป ถ้าจะไปอยู่ด้วย มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แต่ทำไมกลับพูดเชื่อเชิญออกมาง่ายๆ แบบนั้น

“แล้ว...แล้วผมจะไปอยู่ที่นั่นในฐานะอะไร? ผมสอนหนังสือไม่เป็นหรอกระครับ” ขางรีบค้าน คุณพ่อทำหน้าคิดอยู่เล็กน้อย แต่ก็เพียงชั่วครู่เท่านั้น

“ยังมีห้องพักอาจารย์เหลืออยู่ ถ้าคุณไม่รังเกียจ อาจจะไปเช่าห้องอยู่ก็ได้ครับ” คุณพ่อพูดแล้วยิ้มแบ่น

“โรงเรียนผมจะได้มีรายได้เสริมด้วยนะครับ ฮ่าๆ ส่วนคุณก็ทำงานแบบเดิมต่อ ก็ไม่เห็นเป็นอะไรนี่ครับ? ยังไงทุกคนในโรงเรียนก็เห็นคุณไปที่คุโรสึกิบ่อยๆ อยู่แล้ว แม้จะไปเช่าห้องอยู่ที่นั่นก็คงไม่แปลกอะไรเท่าไร”

ทางออก...

ขางนั่งเงียบไป เขานะหรือ จะให้เขาไปอยู่ที่คุโรสึกิ แบบนั้น...ง่ายๆ แบบนั้น?

“ท่านอาภะ ผม...” ขางพูดแล้วกลืนน้ำลายดังเอี๊ยก “ขอ...ผมกอดคุณหน่อย ได้มั๊ยครับ?”

คุณพ่อยิ้มบางๆ อย่างเอ็นดู เขาโอบกอดขางด้วยความบริสุทธิ์ใจ เหมือนอย่างที่เขาเคยกอดใจอะและเด็กๆ อีกหลายคน ขางรู้สึกว่าน้ำตากำลังไหลออก

Darkmoon Stamina

มาด้วยอารมณ์ไหนไม่ทราบ อ้อมกอดที่บริสุทธิ์นั้นทำให้เขามึนเมาใจยิ่งกว่าครั้งไหนๆ จะว่าขอบคุณ หรือขอโทษ? ความรู้สึกมันสับสนปนเปกันไปหมด

ในขณะที่คุณพ่อซากากิกอดเขาเอาไว้ ความอบอุ่นนั้นไหลเวียนเข้ามาในร่างกายของเขาจนรู้สึกได้ว่าน้ำตาอุ่นขึ้น...อบอุ่นไปถึงภายในหัวใจ

อบอุ่น...

เหมือนกับแสงอาทิตย์...

แสงสว่าง

นั่นคือภาพของคุณพ่อซากากิ ในใจเขาตลอดมา...เหมือนกับชื่ออาภิระที่แปลว่าแสงสว่าง...

“อย่ากังวลไปเลย...” คุณพ่อหลับตาแล้วพูดพลบ โดยกอดเขาไว้อย่างแน่น
คุโรสึกิ ยินดีต้อนรับคุณเสมอ...

ตอนที่ 2

การแก้แค้นของไซโต้

“อย่างนี้เองหรือครับ?” คามิมุระพูดขึ้นมาด้วยความแปลกใจหลังจากที่คุณพ่อเล่าเรื่องของช่างให้ทุกคนในห้องฟัง ตอนนี้อยู่ในห้องอาจารย์ใหญ่มีเพียงคามิ-มุระ คุณพ่อซากากิ โมโนโกะ และซาจิเท่านั้น ที่จริงช่างไม่ยากให้ใครรู้เรื่องของตัวเองสักเท่าไร แต่คุณพ่อเห็นว่าหลังจากนี้ ทั้งช่างและอาจารย์ประจำทุกคนจะต้องอยู่ร่วมกันในโรงเรียนนี้ จึงน่าจะบอกถึงสาเหตุทั้งหมดให้กระจ่างไปเลยดีกว่า

“แต่...ไม่น่าเชื่อเลยนะคะ ท่าทางออกจะแข็งแรงปานนั้น แต่อีกสิบปีก็จะตายแล้ว ไม่น่าเชื่อเลยว่าบนโลกนี้จะมีเรื่องคำสาปที่ติดมาเป็นร้อยๆ พันๆ ปี แถมสืบต่อกันทางสายเลือดแบบนี้...” โมโนโกะพูดด้วยความแปลกใจไม่แพ้กัน “แล้วคุณพ่อแน่ใจหรือคะว่าคราวนี้เขาพูดความจริง?”

คุณพ่อพยักหน้าหงึกๆ โดยไม่ลังเล แล้วเหลือบตามองรายละเอียดบนโต๊ะก่อนจะนั่งอยู่ชั่วคราว

“เพราะอย่างนั้นแหละ...พ่อเองก็สงสัยคุณช่างจริงๆ นะ พ่อไม่ยากปล่อยให้เขาอยู่คนเดียว อย่างน้อยให้เขามาอยู่ที่นี้ เขาก็ยังมีคนอยู่รอบข้างตลอด” คุณพ่อบรรยายถึงความคิดของตัวเองแล้วยิ้มออกมาบางๆ

“ถ้าจะเป็นไปได้...” เขาพูดกลางถอนหายใจ “เรื่องที่เขาคเคยสาปพวกเธอจนต้องติดอยู่ที่นี้เป็นสิบปี อืม...ขอโทษนะ พ่อรู้ว่าพ่อกำลังพูดแบบนี้พวกเธอก็คงจะ

เกรงใจ แต่ถ้าเป็นไปได้พ่อก็อยากให้พวกเธอให้อภัยเขาได้หรือเปล่า? ที่เขาทำไปทั้งหมดพวกเธอก็ควรจะรู้แล้วว่าเพราะอะไร ยกโทษให้เขาเถอะนะ”

ทั้งสามคนรับฟังคำพูดของคุณพ่อก่อนแล้วหันมามองหน้ากันไปมา จะว่าโกรธก็โกรธ แต่พ่อก็ยืนยันเรื่องของเขาแล้วก็รู้สึกสงสาร...คามิมูระเริ่มก้มหน้านิ่ง เขาใจอ่อน...ใช่ จะว่าอย่างนั้นก็ได้ แต่ก็ไม่ว่าช้าจิกกับโมโนโกะจะว่ายังไงเหมือนกัน ทั้งสามคนต่างมีความคิดอยู่ในใจ แต่กลับไม่มีใครตัดสินใจพูดออกมา พวกเขาต่างลังเลว่า ความคิดของตัวเองอาจจะไม่ตรงกับคนอื่น ๆ ก็เป็นไปได้

“หึๆ” เสียงหัวเราะที่ไม่รู้ที่มาดังขึ้น ทุกคนเริ่มหันรีหันขวาง เพื่อมองหาต้นเสียง...ไม่นานเท่าไรนัก ร่างของยมทูตตนหนึ่งก็เดินทะลุผนังเข้ามาในห้องหน้าต่างเฉย ก่อนที่จะเอ่ยปากพูดอะไร ยมทูตลึกลับก็ยกมือขึ้นขยับแว่นทองเหลี่ยมที่ได้มาจากงบบของหน่วยยมทูตพลางยิ้มกริมอย่างมีเลศนัย แล้วจึงเงยหน้าขึ้น ทำให้ทุกคนในห้องได้เห็นใบหน้าได้ชัดที่เขาสวมอยู่อย่างชัดเจน...

“ปิดโธ่เอ๊ย! แกนี่เอง” คามิมูระบ่นอุบถันที่ที่เห็นว่ายมทูตแปลกปลอมที่เข้ามาแอบฟังบทสนทนาของพวกเขา แท้ที่จริงแล้วก็คือไซโต้นี่เอง ดูเหมือนจะได้แว่นใหม่แล้วด้วย ทำให้ดูคุ่นหน้าคุ่นตาขึ้นมาเยอะทีเดียว

ไซโต้ฉีกยิ้มอีกครั้ง ก่อนจะส่งสายตาเจ้าเล่ห์ไปให้ทุกคนในห้องที่กำลังจ้องมองเขาอยู่...

ที่สวนหย่อมหน้าตึกนอน

นักเรียนเริ่มทยอยลงมาอาบน้ำกันแล้ว แต่บางคนก็ยังเอื่อยระเหยอยู่แถวตึกเรียน วันนี้วันจันทร์ เป็นวันแรกที่ซางย่ายเข้ามาอยู่ในคุโรสึกิ เขาเข้าห้องเดิมของซาจิอยู่ เพราะซาจิย้ายไปนอนกับคามิมูระตั้งนานแล้ว ห้องนั้นจึงว่างอยู่

ชายผมสีทองนั่งเล่นอยู่ใต้ร่มไม้ใหญ่ในสวนหย่อม นักเรียนหลายคนที่เดินผ่านไปมาหันมามองเขาด้วยความแปลกใจ คงจะเป็นเพราะรูปลักษณ์ภายนอกที่ดูพิเศษกว่าคนอื่น ๆ นั่นเอง แม้ว่านักเรียนส่วนใหญ่จะเคยเห็นซางมาเดินเล่นอยู่ในโรงเรียนหลายครั้งแล้วก็ตาม แต่ก็ยังรู้สึกแปลกใจนิดๆ อยู่ดี เพราะนี่เป็นครั้งแรก

แรกที่พวกเขาได้เห็นชายประหลาดคนนี้นั่งจุ่มปึกอยู่เฉยๆ ไม่เหมือนครั้งก่อนๆ ที่ผ่านมา

“เหมอลอยอะไรอยู่ล่ะ?” ครูโรที่เดินลงมาจากตึกนอนเข้ามาทักขางด้วยน้ำเสียงเรียบๆ จนขางเองรู้สึกแปลกใจ วันก่อนครูโรย้งจ้องจะยิงหัวเขาอยู่แท้ๆ แต่วันนี้กลับมาพูดดีด้วยอีกแล้ว

“อา...วันนี้ไม่มีงานเข้ามาล่ะ” ขางตอบผ่านๆ “ลงมาอาบน้ำหรือครับ?”

“อืม” ครูโรตอบรับแล้วนั่งลงไ้ต้งไม้ข้างๆ ขาง เขาเกาหัวแกรกๆ คล้ายอยากจะทำอะไรบางอย่างกับขาง แต่ก่อนหน้าที่จะพูดออกมานั้นครูโรชิงดำใจไปก่อนเรียบร้อยแล้ว...ไอ้คนสองหน้า ตอนมาเอาตัวคุณพ่อไปไม่เห็นจะสุภาพเรียบร้อยแบบนี้ ที่เวลาปกติๆ นี่หน้านิ่งซะมัด...

“ไม่อยากจะเชื่อเลย” ครูโรเริ่มพูดแล้วส่ายหน้า “คุณพ่อเขาคิดได้ยังไง ที่จะให้แกมาอยู่ด้วยล่ะ บ้าจริงๆ”

“อย่าพูดอย่างนั้นเลยครับ ท่านอาภิระไม่ผิดหรอก เขา...ไม่รู้สิครับ ผมเองก็ไม่ค่อยเข้าใจ เขาคงคิดว่าผมเหงามาก เลยให้มาอยู่ที่นี่ ที่ที่มีคนเยอะๆ...” ขางพูดแล้วกระแอมกระไอเล็กน้อย ก่อนจะเอาหลังมือมาแตะที่ปากคล้ายจะปิดปากเอาไว้

“แต่...ผมก็ดีใจ...ดีใจจริงๆ” ขางพูดเสียงสั่น ครูโรที่นั่งอยู่ข้างๆ ไม่ได้หันไปมองสีหน้าของขาง แต่เด็กหนุ่มเองก็ยิ้มอยู่เช่นกัน คนเรามีพื้นฐานเหมือนกัน แต่มุมมองกลับไม่เหมือนกัน...ครูโรคิดพลางยิ้มบางๆ ถ้าเขาเป็นคุณพ่อคงกระที่บขางไปตั้งแต่รู้ความจริงว่าโดนขางหลอกมาโดยตลอด แล้วถ้าเป็นเขา...ตอนที่ถูกขางพาตัวไปคงเอามิดที่พกติดไปนั่นแล้วเนื้อขางเป็นชิ้นๆ แล้วแน่ๆ แต่คุณพ่อกลับดันทุรังหาทางออกมาเรื่อยๆ จนในที่สุด...ก็มาจบลงที่ครูโรสิ

ครูโรแอบยิ้ม ไม่นึกว่าเรื่องจะจบลงด้วยดีเช่นนี้

“ฮะ!” มิทชีรู้ชู้ทานด้วยความตกใจ เขาเพิ่งเดินลงมาจากตึกนอน และได้เห็นขางกับครูโรกำลังนั่งคุยกันท่ามกลางบรรยากาศของสวนที่ร่มรื่น ขางเป็นภาพที่แปลกประหลาดอะไรเช่นนั้น...

คนอันตราย (คุโร) กำลังนั่งคุยกับคนที่สุดแสนจะอันตราย (ซาง)

“คุ...คุโร” มิทซึรุร้องเรียก คุโรจึงรีบหันกลับมา พอเห็นว่าเป็นมิทซึรุที่ถือผ้าขนหนูลงมาอาบน้ำ เด็กหนุ่มร่างสูงจึงรีบลุกจากจุดที่นั่งอยู่ แล้วเดินเข้ามาหาทันที

“เออ! โทษที ไปอาบน้ำกันเถอะ” คุโรพูดชวน มิทซึรุยิ้มให้เล็กน้อย แม้จะนึกแปลกใจ แต่ก็คิดว่าดีแล้วที่คุโรกับซางคุยกันได้เหมือนเดิมแบบนี้

ซางถอนหายใจเฮือกมองดูหนุ่มน้อยทั้งสองเดินห่างออกไป เขานั่งเหม่อต่ออีกสักพัก พลงเอนหลังกับลำต้นของต้นไม้ใหญ่อย่างสบายใจ ซางผ่อนคลายหายใจออกยาวๆ รู้สึกสบายใจขึ้นมาอีกนิดโดยที่ไม่รู้ว่าทำไม

ลมหายใจของเขาสะดุดตก เมื่อเห็นร่างของยมทูตที่ชื่อไซโต้ อัทสึชิปรากฏขึ้นตรงหน้าอย่างฉับพลัน ซางหยุดนิ่งจ้องมองผู้ที่อยู่เบื้องหน้าด้วยความตกใจ วินาทีแรกที่มองเห็นใบหน้านั้น ดูเหมือนไซโต้กำลังจะหัวเราะเยาะเขาเพราะอะไรบางอย่าง สายตาที่มองลอดแว่นออกมา บางครั้งก็ดูราวกับปิศาจร้าย แต่บางครั้งก็เหมือนคนเจ้าเล่ห์

ไซโต้ฉีกยิ้ม เขาหัวเราะหึๆ แล้วมองซางคล้ายจะหัวเราะเยาะ จนซางเองรู้สึกโมโหขึ้นมานิดๆ เพราะท่าทีของไซโต้ดูคล้ายจะดูถูกเขาอยู่

“มีเรื่องอะไรหรือครับ คุณยมทูต?” ซางเอ่ยปากพูดเป็นเชิงประชด แล้วเบนสายตาไปมองปฏิริยาของคนรอบตัว ไม่มีใครมองมาทางไซโต้เลย ดูเหมือนชายผู้นี้จะตั้งใจปรากฏตัวให้เขาเห็นแค่คนเดียวเท่านั้น

“ฮ่าๆ ในที่สุดฉันก็ได้แกล้งแค้นแกล้วซาง เรื่องที่แกลทำให้พวกฉันต้องติดอยู่ที่นี้ตั้งสิบปีในละ!!”

ซางสะดุ้งเล็กน้อย “หมายความว่ายังไงท่านอัทสึชิ คุณตั้งใจจะทำอะไรกันแน่!?”

ไซโต้มองหน้าซางแล้วแสร้งยิ้มอยู่สักพัก ดูเหมือนว่าตั้งแต่หายตัวไปพักหนึ่ง พอลกลับมาอีกครั้งไซโต้จะกวนมากขึ้น เขาหัวเราะลั่นก่อนที่จะพูดประโยคที่ทำให้ซางต้องนั่งอึ้งไปอีกนาน

“ถ้าผมเป็นยมทูตนี้ คุณก็คิดเอาเองก็แล้วกันว่าผมจะทำอะไร...หึๆ”

ร่างยมทูตของไซโต้ค่อยๆ เลื่อนหายไปบนอากาศ ขางรีบครุ่นคิดด้วยความหวาดหวั่นทันที...หน้าที่ของยมทูต การรับดวงวิญญาณ? กับคนที่ถ้าตายไปแล้วเขาจะต้องเสียใจ...คำถามนี้ ดูเหมือนจะตอบได้ไม่ยากนัก...

การแก้แค้นของไซโต้ได้เริ่มขึ้นแล้ว...

ขางก้าวเท้ายาวๆ รีบรุดไปยังห้องอาจารย์ใหญ่ทันทีด้วยความเป็นห่วง เขารีบเปิดประตูเข้าไปดูแต่กลับไม่พบใครเลย ชายร่างสูงวิ่งไปทั่วโรงเรียนจนเหนื่อยหอบ ในมือถือยันต์อยู่หลายแผ่นราวกับเตรียมพร้อมเอาไว้ก่อนแล้ว

“ไม่ได้อยู่ที่นี้รึ?” เขาพิมพ์พาส์เสียงสั่น ไม่รู้ว่าคุณพ่อย้ายไปอยู่ที่ไหนกันแน่ ขางยังสับสนและหวาดกลัวมากขึ้น เขารู้ดีว่าถ้าไซโต้มารับวิญญาณของคุณพ่อจริง แม้แต่เขาก็คงจะห้ามยมทูตไม่ได้

แต่...แต่ถึงแม้ว่าจะห้ามยมทูตไม่ได้ แต่จะให้เขารออยู่เฉยๆ ได้ยังไงกัน อีกใจหนึ่งก็คิดว่าไซโต้อาจจะแค่ล้อเล่นก็ได้ แต่เขากับไซโต้ก็ไม่ได้สนิทกันถึงขั้นจะมัลล่อเล่นด้วยเรื่องแบบนี้เนี่ย ยังคิดขางก็ยังไม่รู้สึกละเลย

ท่านอาจารย์จะตายนั้นหรือ?

ขางรีบกลับออกมาจากห้องอาจารย์ใหญ่แล้วมุ่งหน้าตามหาคุณพ่อด้วยความกังวลใจ เขาสาวเท้าเดินมายังห้องครัวที่อยู่ในห้องประชุม คามิมุระกำลังทำอาหารอยู่อย่างขะมักเขม้นในที่นั้น

“เออ...คามิมุระซัง เห็นท่านอาจารย์มั้ยครับ?” ขางถามตะกุกตะกัก ไม่บ่อยครั้งนักที่เขาจะเป็นฝ่ายมาคุยกับคนอื่นก่อน นอกเหนือจากคุณพ่อซากากิ

“ไปเดินตรวจตึกมั้งครับ” คามิมุระตอบเอื่อยๆ โดยไม่ได้หันไปมองหน้าคนถามเลย ขางได้ยินดังนั้นจึงรีบวิ่งขึ้นไปหาบนตึกเรียนทันที เขาวิ่งหาตามห้องต่างๆ ห้องแล้วห้องเล่า ทั้งห้องเรียน ห้องวิทยาศาสตร์ที่กำลังซ่อมแซม ห้องพักอาจารย์ และห้องเก็บของ แต่หาเท่าไรก็ไม่เจอ เขาหยุดยืนอย่างเหนื่อยหอบที่ชั้นสองระหว่างวิ่งกลับลงมา พลางครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

ทำไมเขาโง่แบบนี้ละ...ที่จริงใช้ยันต์ตามหาเขาก็ได้นี่นา? เขาคิดด้วย

ความหงุดหงิดตัวเอง คงเพราะใจร้อนไปหน่อย เลยลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท

“ริน-ไค-จิน! เร็นซี-ไซ-เบียว! ข้าขออัญเชิญค่ายกระจกมา ณ ที่นี้!”
ชาวร้ายคาถาอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วครู่ค่ายกระจกรูปดาวห้าแฉกก็ปรากฏขึ้นกลางอากาศ

“ท่านอาทิจะ ได้ยินผมรีเปล่าครับ คุณอยู่ที่ไหน?” ชาวตะโกนถามผ่านทางค่ายกระจก ทว่าอีกฝ่ายไม่ตอบกลับมา ยิ่งทำให้เขาร้อนใจ แต่ในจังหวะนั่นเอง ภาพของคนที่ต้องการจะติดต่อกับก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นมาในกระจกรูปดาว 5 แฉกขนาดใหญ่ขึ้น

เป็นภาพของคุณพ่อกำลังนั่งหันหลังให้เขาอยู่ ดูเหมือนเขากำลังนั่งเขียนหนังสืออยู่บนโต๊ะ คล้ายกับกำลังทำบัญชีหรืออะไรสักอย่าง จากที่เห็นอยู่นั้นน่าจะเป็นห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าในโบสถ์นั่นเอง ชาวถอนหายใจด้วยความโล่งอกที่ดูเหมือนคุณพ่อยังปลอดภัยดี

แต่ก็โล่งใจได้ไม่นานนัก

อะไรบางอย่างเหวี่ยงฟาดผ่านลงไป ผ่านหน้าค่ายกระจกแล้วผ่านร่างของคุณพ่อซากากิไปเสียเฉยๆ วินาทีนั้นเอง คุณพ่อชะงักก็คล้ายกับตกใจ ก่อนจะล้มลงนอนนอนพบบนโต๊ะ แล้วนอนนิ่งอยู่เช่นนั้น รวากับว่าหมดลมหายใจไปแล้ว

“ท่านอาทิจะ!! ท่านอาทิจะ!!!” ชาวร้องลั่นด้วยความตกใจ เขาคูมสติตัวเองไม่ได้ ทำให้ส่งผลถึงยันต์ที่เขาใช้ด้วย ค่ายกระจกหายวับไปกลางอากาศแทบจะในทันที ชาวจึงยืนอึ้งอยู่ชั่วครู่

ตาย...ตายแล้วหรื? ไม่นะ!!

เขามาวนาให้ภาพที่เห็นเมื่อตะกี้เป็นแค่การเข้าใจผิด แต่ภาพที่เห็นนั้นก็เห็นได้ชัดเหลือเกินว่ามันหมายความว่าอะไร เคียวยมทูตที่เหวี่ยงผ่านร่างของคุณพ่อซากากิคงกระชากรูปร่างของคุณพ่อกว้างไปจากร่างแล้ว

ชาวพยายามรวบรวมสมาธิเพื่อที่จะใช้การข้ามมิติไปยังโบสถ์ให้เร็วที่สุด แต่เขาตกใจและสับสนจนเกินกว่าจะดึงสติของตัวเองกลับมาอีกครั้ง น้ำตาร้อนระอุจะรินขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

ทำไม เขาเพิ่งจะมาอยู่ที่นี้แท้ๆ ทั้งๆ ที่คิดว่าต่อจากนี้ไปทั้งเขา และคุณพ่อคงจะมีความสุขแม้ว่าคุณพ่อจะไม่ได้รักเขาแบบนั้นก็ตาม แต่แค่ได้อยู่ใกล้ๆ เขาเองก็...

ชายร่างสูงสะบัดหัวไปมาจนผมสีทองพัดปลิว ก่อนจะเริ่มออกวิ่งจากตึกเรียนไปที่โบสถ์อย่างรีบร้อน ขางวิ่งผ่านป่าด้านข้างของโรงเรียนที่ค่อนข้างรกชัฏ ไปยังโบสถ์เล็กๆ ที่แอบซ่อนอยู่ในป่า เขาชะลอเท้ามองไปรอบๆ โบสถ์ ก่อนจะวิ่งอ้อมไปยังทางเข้าด้านหลัง ซึ่งจะสามารถเข้าไปในห้องแต่งตัวได้ทันทีโดยไม่ต้องเข้าไปในโบสถ์โดยตรง

เขาผลักประตูไม้เข้าไปด้วยความร้อนรน ผู้คนที่เขาเห็นอยู่ตรงหน้าทำให้เขาใจหายวูบ...

ร่างของคุณพ่อนอนนิ่งอยู่บนพื้น ทั้งซาจิ คามิมูระ โมโนโกะต่างนั่งล้อมวงกันอยู่ คามิมูระนั่งกุมขมับหน้าเครียด ส่วนซาจินั้นดูเหมือนกำลังช็อกยังไม่ชอบกล โมโนโกะร้องไห้ร้องไห้เป็นการใหญ่ และข้างๆ ร่างที่นอนนิ่งอยู่นั้น โซโตะในชุดคลุมสีดำถือเคียวอันใหญ่ยืนนิ่งอยู่ ขางอิงไปชั่วคราว เขาก้าวเท้าเข้ามาในห้องอย่างช้าๆ ก่อนจะนั่งคุกเข่าลงที่ข้างตัวคุณพ่อซากากิ มือของเขายื่นไปลูบใบหน้าที่นิ่งสงบของคุณพ่ออย่างเบามือ...

...ไม่มีลมหายใจแล้ว...

โซโตะที่ยืนอยู่เพียงคนเดียวในกลุ่มหัวเราะเสียงต่ำในลำคอ เขาเหลือบมองขางที่กำลังร้องไห้อยู่อย่างเงียบๆ แต่เจ็บปวดเหลือเกิน

“หึๆ ๗ ขาง...พลังของคุณนะ คินชิฟคนไม่ได้ใช่ไหมล่ะ?” โซโตะทำหน้าเจ้าเล่ห์ “แต่ผมทำได้นะ...”

ขางกัดฟันกรอด เขากุมมือของคุณพ่อเอาไว้แน่น มันยังอุ่นอยู่เลย เขาเองก็ไม่คิดว่ามันจะแปลกอะไร เคียวยมมทูตเฟิงฟันผ่านร่างของคุณพ่อไปเมื่อคืนนี้เอง

“จะต้องให้ทำยังไง?” ขางกัดฟันพูดน้ำตานองหน้า “ยังงี้ก็ได้ ขอร้องล่ะ อย่าให้เขาตาย...จะให้ทำอะไรก็ยอมทั้งนั้น” ขางร้องเสียงสั่นเครือ เสียงของเขาสะท้อนดังก้องอยู่ในห้องแต่งตัว